

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci

žalobkyně: **H. H.**
bytem X k., M.
zastoupená advokátem Mgr. Igorem Petreckým
sídlem Na záhonech 845/20, 141 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/16405-912,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Igorovi Petreckému, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 4 719 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „správní orgán I stupně“) ze dne 5. 8. 2016, č. j. 129740/16/PY, tak, že žalobkyni ode dne 1. 5. 2016 trvale náleží nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně náležel žalobkyni nárok na tento průkaz od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2018.
2. Žalobkyně v žalobě poukazuje především na to, že v obou řízeních se posudkové komise omezily pouze na interpretaci zdravotní dokumentace a nebylo vyhověno její žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

komisní znalecké vyšetření. Vývoj zdravotního stavu žalobkyně je negativní. Žalobkyni nebyla nabídnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Řízení o zhodnocení jejího zdravotního stavu nebylo vedeno řádným způsobem a výsledek řízení žalobkyni existenčně značně poškozuje. Žalovaný dostatečně nezohodnotil zdravotní stav žalobkyně, a proto navrhla, aby soud inicioval odborný posudek, který by mohl korigovat závěry v posudku uvedené.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a dodal, že zdravotní stav žalobkyně řádně a objektivně posoudil, a to v souladu s doloženými nálezy. Posudková komise zjistila podstatné omezení schopnosti pohyblivosti na úrovni středně těžkého funkčního postižení funkce dolních končetin, nejedná se však o těžké omezení. Podle žalovaného není důvodná ani námitka, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný nezpochybňuje problémy, které žalobkyni v souvislosti s jejím zdravotním stavem vznikají, avšak dle posudkového zhodnocení nebylo zjištěno postižení, které by odůvodňovalo přiznání průkazu OZP vyššího stupně.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zdůraznila, že její zdravotní stav je velmi špatný a má nárok na přiznání průkazu OZP vyššího stupně. Žalovaný posuzoval zdravotní stav žalobkyně pouze ze zdravotní dokumentace, přičemž ta nemohla zachytit řádně vývoj zdravotního stavu žalobkyně. Pokud by byla řádně prohlédnuta lékařem, musel by shledat, že její postižení je nad veškerou pochybnost v reálném životě velmi omezující. Žalobkyni byla upřena možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Byla sice upozorněna na možnost využít pro vyjádření se k podkladům zmocněného zástupce, ovšem toto upozornění jí nedalo žádný praktický návod, jak si mohla kvalifikovaného zmocněnce k tomuto účelu zvolit. Pro omezené pohybové schopnosti nebylo pro žalobkyni reálné dostavit se k jednání posudkové komise a pro omezené komunikační a finanční možnosti bylo zhruba podobně neuskutečnitelné zajistit si kvalifikované právní zastoupení ve správním řízení. Správní orgán pochybil, pokud žalobkyni nepoučil o jejím právu na právní pomoc. Nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí spočívající v řádném doručování v průběhu řízení. Samotné převzetí zásilky bez možnosti na ni reagovat totiž nutně musí znamenat nikoli řádné doručení. Žalobou napadené rozhodnutí pak není postaveno na řádně a úplně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalovaný vyhodnotil zdravotní stav žalobkyně bez toho, aby byla lékařsky vyšetřena, v důsledku čehož je rozhodnutí zatíženo vadou, neboť nebyly řádně zhodnoceny všechny okolnosti provázející zdravotní stav žalobkyně.
5. Při jednání u soudu, z něhož se žalovaný omluvil, žalobkyně nad rámec svých písemných podání zdůraznila návrh na přezkum svého zdravotního stavu soudem ustanoveným znalcem, k čemuž na výzvu soudu doplnila, že není schopna blíže upřesnit, čeho se má znalecké posouzení týkat a mělo by se jednat o komplexní posouzení jejího zdravotního stavu. Poukázala současně na to, že dosavadní posudky se prozatím nevěnovaly jejímu duševnímu stavu, který je nepochybně jejími zdravotními problémy také nutně ovlivněn.
6. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobkyně podala dne 27. 5. 2016 žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením ke správnímu orgánu I. stupně, který následně pro účely tohoto řízení nechal zdravotní stav žalobkyně přezkoumat posudkovým lékařem OSSZ Praha-východ. Z daného posudku (ze dne 14. 7. 2016, č. j. LPS/2016/1997-PY_CSSZ), který vycházel ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře žalobkyně a dalších nálezů odborných lékařů (v posudku uvedených), plyne, že se v případě žalobkyně

jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který je způsoben jejími potížemi s pohybovým aparátem. Jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „zákon č. 329/2011 Sb.“), a jedná se přitom o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „vyhláška č. 388/2011 Sb.“). Platnost posudek stanovil do 1. 5. 2016 do 30. 4. 2018. Jak dále ze správního spisu plyne, v řízení před správním orgánem I. stupně jednak žalobkyně osobně dne 6. 6. 2016 převzala „Základní poučení účastníka řízení o právech a povinnostech“, a jednak jí bylo doručeno vyrozumění ze dne 21. 7. 2016, č. j. 119375/16/PY, v němž byla mimo jiné poučena o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze spisu neplyne, že by tohoto práva využila. S odkazem na shora citovaný posudek pak správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 129740/16/PY, přiznal žalobkyni nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“, a to ode dne 1. 5. 2016 do 30. 4. 2018.

7. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 17. 8. 2016 odvolání, k němuž připojila lékařské zprávy (popis magnetické rezonance ze dne 24. 7. 2016, soupis ortopedického zdravotního stavu ze dne 27. 7. 2016 a „Druhý lékařský názor“ z Vojenské fakultní nemocnice Praha z 8. 8. 2016) a požádala o přihlédnutí k těmto závažným skutečnostem. Žalovaný v řízení o tomto odvolání nechal posouzení zdravotního stavu žalobkyně přezkoumat svojí posudkovou komisí, která v posudku (ze dne 7. 12. 2016, č. j. 2016/4320-PH) ve shodě s prvostupňovým posouzením konstatovala, že v případě žalobkyně jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb. a shodla se s posudkem OSSZ i pokud jde o podrážení zdravotního stavu žalobkyně pod ustanovení vyhlášky č. 388/2011 Sb. Oproti prvostupňovému posouzení však neomezila dobu platnosti tohoto závěru. Z označeného posudku pak mimo jiné vyplývá, že pro posouzení byla podkladová dokumentace dostatečná, přičemž posudková komise zohlednila i nálezy, které žalobkyně připojila k podanému odvolání. Ze závěrů posudku pak především plyne, že komise neshledala postižení žalobkyně na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace. V návaznosti na to pak žalovaný vyrozuměním ze dne 12. 12. 2016, č. j. MPSV-2016/266854-912, žalobkyni mimo jiné poučil o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Tohoto práva žalobkyně nevyužila a ve správním spise se v této souvislosti toliko nachází úřední záznam o telefonickém hovoru, podle něhož v prvním týdnu v lednu bude do spisu nahlížet sestra žalobkyně s plnou mocí. S odkazem na výše citovaný posudek pak žalovaný rozhodnutím, které je napadeno nyní projednávanou žalobou, shora označené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že žalobkyni od 1. 5. 2016 náleží nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ trvale.
8. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. má nárok na průkaz osoby se zdravotním

postižením osoba starší 1 roku s tělesným, smyslovým nebo duševním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které podstatně omezuje její schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se posuzuje podle § 9 odst. 3.

10. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak „nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) má osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.“ Podle odst. 3 „nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.“ Podle odst. 4 pak „nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“ (průkaz ZTP/P) má osoba se zvláště těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce, včetně osob s poruchou autistického spektra. Zvláště těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popř. není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný zpravidla jen na invalidním vozíku. Zvláště těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru.“
11. Podle § 34b zákona č. 329/2011 Sb. se posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením hodnotí a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby, b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení. Prováděcí předpis stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace.
12. Prováděcím předpisem, na nějž odkazuje § 34b odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., je pak příloha č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Podle odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace lze považovat mimo jiné středně těžké omezení funkce dvou končetin,
13. K argumentaci žalobkyně týkající se posouzení jejího zdravotního stavu, resp. nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je nutno předně konstatovat, že není úkolem soudu přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise, ostatně k tomu soud nemá ani potřebnou (lékařskou) kvalifikaci. Naplnění podmínek dle citovaného zákona č. 329/2011 Sb. je otázkou odbornou – medicínskou – a rozhodnutí správního orgánu i soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si nemůže učinit

úsudek o této otázce sám (srov. § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudkové řízení je přitom specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že soud závěry posudkové komise bez dalšího převezme. Aby bylo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na závěrech posudkové komise) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námítky uvedené v odvolání. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalovaný vycházel při svém rozhodování právě z posudku posudkové komise, přičemž ani podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není soud příslušný posuzovat obsahovou správnost těchto závěrů (srov. rozsudky ze dne 7. 1. 2015, č. j. 3 Ads 114/2014 - 21, ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Ads 74/2012 - 16, ze dne 2. 7. 2014, č. j. 3 Ads 108/2013 - 19, případně ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50). Úkolem soudu přitom není znovu posuzovat, zda posudková komise správně zhodnotila zdravotní žalobce, ale pouze ověřit, zda posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů pro své závěry, zda je její posouzení komplexní a vypořádává se s námitkami a zda je posudek řádně odůvodněný. Soud k tomu dále považuje za nutné upozornit na to, že pro posouzení dané věci jsou případné pozdější změny (zhoršování) zdravotního stavu žalobkyně (po vydání napadeného rozhodnutí) bez významu a tyto změny mohou být pouze předmětem případného posouzení zdravotního stavu žalobce při podání nové žádosti.

14. Jak plyne z již výše uvedeného, ke dni vydání napadeného rozhodnutí měl žalovaný posudkem posudkové komise zjištěno, že v případě žalobkyně jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., avšak nejde o osobu se zvlášť těžkým postižením nebo úplným postižením nebo s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra ve smyslu odst. 3 a 4 téhož ustanovení. Šlo o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., nešlo však o stav uvedený v odst. 3 nebo 2 téže přílohy. Posudky OSSZ i posudkové komise se shodují, pokud jde o zásadní příčinu zdravotních obtíží žalobkyně, přičemž posudková komise v odvolacím řízení zohlednila i lékařské nálezy, které žalobkyně k žalobě připojila. Posudek posudkové komise lze označit za přesvědčivý, přičemž je v něm odpovídajícím způsobem posouzena schopnost pohyblivosti a orientace žalobkyně pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Soud navíc neshledal, že by tento posudek opomněl reagovat na některé žalobkyní zmiňované skutečnosti. K tomu lze poznamenat, že žalobkyně ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v samotné žalobě neupřesňuje, v čem konkrétně došlo k pochybení ze strany správních orgánů, pokud jde o posouzení jejího zdravotního stavu, současně ani neuvádí, co posudek posudkové komise pominul.
15. K námitce žalobkyně, že se jednání posudkové komise neúčastnila, lze předně uvést, že ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně výslovně trvala na své přítomnosti u jednání posudkové komise (není zřejmé, v jakém svém podání žalobkyně spatřuje „žádost o komisní znalecké vyšetření“, o které se v žalobě zmiňuje). Naopak dle posudkových lékařů byla předložená dokumentace k posouzení jejího zdravotního stavu dostačující. Ostatně i

v této souvislosti lze poznamenat, že žalobkyně nikterak nekonkretizuje, v jakém ohledu bylo její osobní vyšetření komisí nezbytné. Především je pak třeba v této souvislosti poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004-70, který je aplikovatelný i v projednávané věci, podle něhož „skutečnost, že posudková komise vycházela z kompletní zdravotní dokumentace (stěžovatelka ostatně ani nenamítala, že by tomu bylo naopak), tedy z písemných podkladů, není v rozporu s objektivním posouzením zdravotního stavu stěžovatelky. V dané věci není rozhodující, že posudková komise neprovedla zdravotní prohlídku stěžovatelky, jak stěžovatelka namítá, neboť měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci, ze které mohla při prozkoumání objektivního zdravotního stavu stěžovatelky vycházet a učinit patřičný závěr.“ S ohledem na výše uvedené tedy nelze dovodit, že by neúčast žalobkyně u jednání komise bez dalšího měla vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

16. Soud samozřejmě nepřehlédl, že žalobkyně v řízení před soudem navrhla provedení ještě dalšího přezkumu jejího zdravotního stavu, a to soudem ustanoveným znalcem. K tomu je však třeba uvést, že žalobkyně ani k výzvě soudu nikterak neupřesnila, v čem konkrétně doposud provedené posouzení svého zdravotního stavu zpochybňuje. Jak již v této souvislosti ostatně výslovně dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, existují-li předchozí shodující se objektivní posouzení odborných lékařů a posudkové komise, nelze subjektivní přesvědčení žalobce o svém zdravotním stavu považovat za dostatečné ke zpochybnění takových závěrů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ads 60/2015-19, případně č. j. 3 Ads 93/2006-88). Nemá-li tedy soud na základně uplatněných žalobních tvrzení žádné konkrétní pochybnosti o zjištěném zdravotní stavu v rámci předchozích posudků, není na místě v řízení před soudem podrobovat zdravotní stav žalobce ještě dalšímu komplexnímu posouzení. Pokud pak žalobkyně v této souvislosti při jednání u soudu poukázala i na to, že dosavadní posudky nehodnotily její duševní stav, je nutno nad rámec shora uvedeného znovu připomenout, že pro soud je určující zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž především nelze přehlédnout, že žalobkyně předtím ve správním ani soudním řízení duševní stav jako možnou příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezmiňovala a tato nevyplývá ani z žádných podkladů, které měl žalovaný k dispozici (žádné související podklady žalobkyně nepředložila ani v řízení před soudem). K uvedenému pak lze ještě dodat, že ze své povahy přezkumné řízení před správními soudy nemůže nahrazovat řízení před správními orgány a řešit otázky, které vůbec nebyly předmětem rozhodovací činnosti správních orgánů.

17. Pokud pak jde o žalobní námitku, podle níž žalobkyni „nebyla nabídnuta“ možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je třeba s odkazem na shora reprodukováný správní spis poukázat na to, že správní orgány obou stupňů žalobkyni před vydáním rozhodnutí (prvostupňového i odvolacího) žalobkyni řádně doručily vyrozumění obsahující poučení podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2006 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož musí být účastníkům správního řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Podle výše již citovaného úředního záznamu ostatně sestra žalobkyně telefonicky žalovanému v reakci na uvedené vyrozumění avizovala, že se dostaví k nahlížení do spisu. Zmiňovaná námitka tedy nemůže být důvodná. Upozornila-li pak žalobkyně v této souvislosti v replice k vyjádření žalovaného i na to, že vyrozumění žalovaného jí nedalo „praktický návod“, jak si zvolit kvalifikovaného zmocněnce, a že dané vyrozumění bylo jen formální, je k tomu třeba uvést, že jistě není

vyloučeno (a v některých případech je to mohlo i vhodné), aby správní orgán poučil účastníky určitého řízení detailněji o jejich právech, a to i pokud jde o volbu zmocněnce pro správní řízení (srov. § 4 odst. 2 správního řádu). Nejedná se o však o obecnou povinnost správních orgánů předvídanou správním řádem. Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214). V nyní projednávané věci s ohledem na výše reprodukováný správní spis především nemůže být sporu o tom, že žalobkyně byla řádně a výslovně poučena o svém právu „zvolit si zmocněnce pro správní řízení“ (viz „Základní poučení účastníka řízení o právech a povinnostech“ ze dne 6. 6. 2016). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila řádným a včasným opravným prostředkem a z výše již citovaného úředního záznamu plyne, že uvažovala o udělení (či možná dokonce i udělila) plnou moc k zastupování v daném řízení své sestře. Ze správního spisu naopak nevyplývá, že by žalobkyně v průběhu řízení ve vztahu k využití práva zvolit si zmocněnce měla jakoukoliv pochybnost či že by zde existovaly komplikace, které jí znemožňovaly tohoto práva využít. Za těchto okolností pak lze jen stěží shledávat nezákonnost v postupu správních orgánů v dané věci, jestliže žalobkyni v souladu se zákonem poskytl „pouze“ poučení o možnosti zvolit si pro dané řízení zmocněnce. Žádné specifické okolnosti, které by odůvodňovaly zvýšené nároky na podobu tohoto poučení ze strany správních orgánů, soud v dané věci neshledal. Proto ani tato žalobní námitka nemůže být důvodná.

18. S ohledem na výše uvedené tedy lze uzavřít, že žádná z uplatněných žalobních námitek není důvodná, a proto soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. Protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly (náhrada nákladů mu navíc v tomto druhu řízení nepřisluší), rozhodl soud současně podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
20. Žalobkyni byl usnesením zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2017, č. j. 48 Ad 10/2017-13, ustanoven zástupcem Mgr. Igor Petrecký, advokát. Odměnu ustanoveného zástupce soud určil ve výši 4 719 Kč. Tato částka se skládá z odměny za 3 úkony právní služby po 1.000 Kč [převzetí a příprava zastoupení, replika k vyjádření žalovaného a účast u jednání u soudu - § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a paušální částky jako náhrady hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše navýšeno o 21% DPH, jíž je ustanovený zástupce žalobkyně plátcem, v částce 819 Kč. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce